PHOBOS

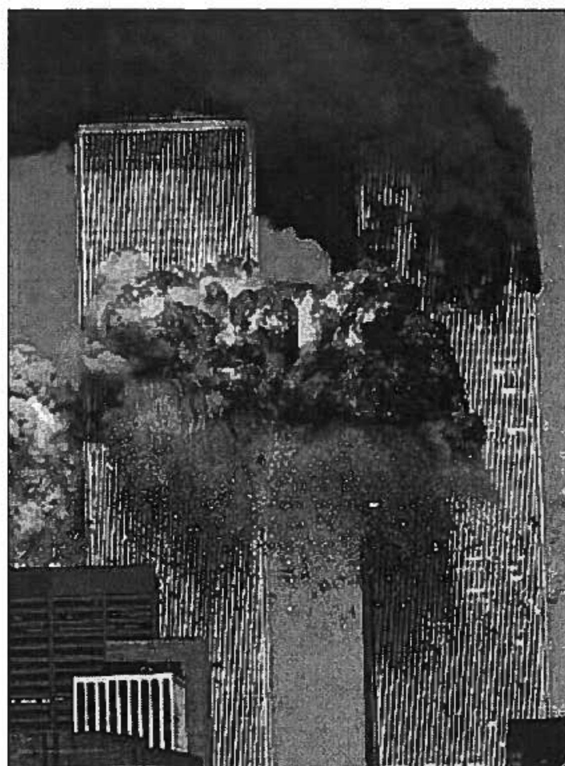
Nyhetsblad for Ares - kun for medlemmer

Nr. 316, onsdag 11. september 2002

REDAKSJONELT

De fleste av Phobos' lesere har vel allerede fått med seg at det i dag er et år siden to tredjedeler av det herværende organs redaksjon fikk en uventet forlengelse av sin ferie, en hendelse som det ser ut til at noen har satt seg fore å feire grundig å lenge. Men det var vel ikke annet å vente. Uansett, lengre inn i bladet vil dere finne en lengre sak om noe som hvis man skal tro avisoppslagene har endret verdenshistorien. Og avisoppslagene må man jo tro på?

På andre kanter av verden har noen oppdaget hvor farlig spillhobbyen kan være - i Hellas er det nå forbudt å spille alle former for elektroniske spill, i et håp om å stanse Internett-gambling. At dette også innebærer et generelt forbud mot mobiltelefoner ser ikke ut til å affektere de myndighetene som har satt forbudet ut i liv, men det kan kanskje være verd å merke seg for turister, som ellers uforvarende kunne komme til å ta med seg en slik formastelig gjenstand på ferie.

Til slutt kan det passe å minne om årets generalforsamling, som altså finner sted onsdag 18. september - med andre ord neste onsdag.

HEXCON - 2002 -

Velkommen til Hexcon!
8.-10. november arrangeres Norges eldste spillfestival, Hexcon, i Trondheim. Årets tema er Deadlands/Western, og vi oppfordrer gamle og nye deltagere til å finne fram den gamle kruttlappistolen og cowboyhatten og ta turen innom!
D&D, Call of Cthulhu, Vampire, Settlers og Junta er bare noen få av spillene som blir arrangert. I år har vi også den store æren av å arrangere Europamesterskap i Brittannia!

Vi vil også jobbe for å få en minilaiv på årets Hexcon.

Deltageravgiften er 150,-, eller 125,- hvis du ikke har vært på Hexcon før.
Hvis du ikke melder deg på på forhånd koster det 200,- i døra, 150,- for de som ikke har vært på Hexcon før.

Tilleggsprogram

I tillegg til spillprogrammet har vi også de faste postene på tilleggsprogrammet. Også i år blir det bankettmiddag på lørdagskvelden, med sosialt samvær og nok god mat for selv den mest sultne, trøtte rollespiller.

Etter banketten offentliggjøres vinneren av kostymekonkurransen, og det blir finale i spørrekonkurransen.

Program for Hexcon2002

Tid	Puljenr	Brettspill	Rollespill	Kort/miniatyr/diverse
16:00		Aperitif		
17:30		Åpning		
18:00 - 23:00	Pulje 1	Age of Renessance, Cults Across America, Merchant of Venus, Landnâm	Fantasy Gothic, Earthdawn, Werewolf DA, Fabula I	Warhammer FB, Shadowfist, LotRCCG
23:30 - 05:30	Pulje 2	Titan, Starfarers, Formula DE, Medici	Call of Cthulhu, Toon, Vampire TM, 7th sea	Minilaiv
08:30 - 13:30	Pulje 3	Iron Dragon, Carcasonne, Euphrat & Tigris, Gunslinger, Britannia(Hexcon, innledende)	Fudge, D&D Ferl., Star Wars, Fabula II	Warhammer FB(fortsatt), Vampire CCG
14:00 - 19:00	Pulje 4	Risk, Roborally, Kremlin, Diplomacy	Deadlands, Vampire DA, Fabula III	Warhammer 40K, AllfirdaCG demo-Spill
19:30 - 20:30		Bankett		
20:30 - 21:30		Kostymekonkurranse/spørrekonkurranse		
22:00 - 05:00	Pulje 5	1870, Junta, Svea Rike	D&D FR, Warhammer, Feng Shui	Minilaiv, Warhammer 40K,
09:00 - 14:00	Pulje 6	Brittania(finale), Settlers of Catan, Wrasslin, Mamma Mia, Atlantic Storm	Skogsnisser, Paranoia	
14:30		Avslutning		

For mer informasjon, sjekk http://www.hexcon.no
eller send navn og adresse til
Hexcon 2002
Postboks 79
7001 TRONDHEIM

evt. på mail til: hexcon@hexcon.no
så sender vi brosjyre.

Evt kontakt:
Sjæf: Anne Torvatn
anne.torvatn[redacted]

PR: Karianne Grønningsæter
simira[redacted]

Måtte du leve i interessante tider.

av Herman Ellingsen

I fjor på denne tiden av året fant jeg ut at jeg trengte ferie. Jeg ville slappe av, komme meg bort fra alt maset og stresset, så jeg reiste på verdenskongressen i Philadelphia, sammen med et par venner, Per Christian Jørgensen, fanzinefan og daværende leder i Aniara, og Johannes H. Berg, som de fleste av dette organs lesere kjenner som 1/3 av Phobos-redaksjonen mm.

Nå skal det sies at en verdenskongress ikke nødvendigvis er det mest avslappende en kan foreta seg, det er svært mye som foregår på en gang, og lett å løpe beina av seg hvis man vil prøve å få med seg litt av det som foregår. For ikke å snakke om roomparties – der man fester til det langt på vei er på tide å stå opp.

For å slappe av etter kongressen dro vi videre til en annen by i nærheten. Underveis tok vi en titt på verdens største modelljernbaneanlegg, **Northlandz**, i Flemington, NJ, men det er en helt annen historie. Northlandz kunne det til og med hende at vi besøker en gang til, det står jo tross alt fremdeles. Dessuten er det ikke store avstikkeren på veien fra Toronto til New York – dersom noen skulle få lyst til å prøve en slik kombinasjon, selv om det er langt, så langt at jeg ville overveie om det ikke var like greit å overnatte et eller annet sted på veien.

Men det blir, som tidligere nevnt, en helt annen historie. Nå er vi på vei til det store eplet, for sightseeing, handling, og annen moro. Og høyt på listen over turistmål sto et kjent landemerke jeg ikke fikk besøkt den første gangen jeg var på disse kanter – fordi heisen skulle overhales akkurat den dagen. Hvis det ikke var for at vi hadde utsatt besøket til den dagen vi skulle reise, så hadde ikke det vært noe problem, men den gangen ble det ble ikke tid til å vende tilbake senere. Derfor bestemte vi oss denne gangen for å besøke denne verdenskjente attraksjonen et par dager før vi skulle reise, for å være på den sikre siden. I ettertid viste det seg at sikkerhetsmarginen skulle bli i minste laget.

Ikke fordi vi ikke rakk å besøke turistattraksjonen, men rett og slett fordi dette skulle vise seg å bli den siste dagen noen besøkte selvsamme attraksjon.

Neste morgen når vi sto opp og slo på TV'n viste nemlig alle TV-kanalene bilder av den turistattraksjonen vi hadde besøkt dagen før – med røyk og flammer veltende opp. En eller annen småflypilot hadde greid det alle viste at noen før eller senere kom til å klare – fly rett inn i World Trade Centre.

Men det var en ting som ikke rimte. Selv med den tette flytrafikken rundt New York hadde ingen trodd at noen skulle klare akkurat den bedriften i klarvær. I tett tåke, akkurat slik været var den gangen noen fløy et bombefly inn i Empire State Building, ville noe slikt være til å begripe, men i klart vær? En skulle nesten tro at piloten hadde prøvd å fly mellom de to tårnene, og bommet.

Men det varte ikke lenge før det gikk opp for oss at dette ikke var noe uhell. En gang er et uhell, men et fly i hvert tårn – det måtte være en terroraksjon.

Men det var fremdeles utenkelig at tårnene skulle rase sammen. De var jo bygget for å tåle en kollisjon med et fly, noen hadde jo allerede prøvd å sprenge World Trade Centre med en bombe i kjelleren, og Empire State Building tålte jo tross alt et sammenstøt med en annen bygning. Og brannen, den skulle jo sprinkleranlegget ta seg av. Ja, nettopp, akkurat det sprinkleranlegget som ikke nådde høyere enn noen-og-trettiende-etasje.

Der har du det. Historien om hva jeg gjorde den 11. september 2001.

Jeg satt på et hotellrom i New York og så den bygningen jeg hadde besøkt dagen i forveien rase sammen.

Det neste folk spør meg om er: "hvordan var det?", men på det spørsmålet blir jeg svar skyldig. Jeg vet ikke hvordan det var å være i New York når tvillingtårnene raste sammen. Jeg var helt nummen, jeg kunne bare tenke på hvordan jeg skulle komme meg hjem når det ikke gikk noen fly. At tusenvis av mennesker døde den dagen var ikke noe som angikk meg, og jeg ville faktisk tatt deres lidelser inn over meg på en helt annen måte hvis jeg hadde ikke hadde stått midt oppe i det.

Derimot ble jeg etter hvert mer og mer rasende på styresmakter som la seg helt flate for terroristene ved å stanse all flytrafikk i dagesvis. Jeg mener, jeg kan godt forstå behovet for å stanse all flytrafikk der og da, men etter mitt syn burde man satt store ressurser på å få flyene i lufta jo før jo heller, rett og slett for å prøve å komme tilbake til hverdagen så snart som mulig. Sett gjerne inn militære styrker til å drive sikkerhetskontroll på flyplassene, men se til å få hjulene i gang. Noe annet er rett og slett et alt for stort inngrep i vanlige menneskers liv.

Godt å få den av brystet.

Etter at tårnene raste sammen ble det etter hvert tydelig at åtte TV-kanaler ikke hadde noe nytt å komme med, de tværet bare på med de samme nyhetene igjen og igjen. Da gikk vi ut for å ta situasjonen i øyensyn på egen hånd.

Riktignok kom vi ikke i nærheten av Ground Zero, men det var i grunnen ikke det vi ville heller. Isteden vandret vi tvers over øya, i retning av det norske generalkonsulatet, der vi ikke fikk slippe inn fordi bygningen var stengt, og sjømannskjærka, der vi fikk servert norske vafler.

New York, byen som aldri sover, hadde stanset helt opp. Gater der trafikken pleide å gå tett til alle døgnets tider var nå så å si bilfrie – det minte mer om oljekrisa tidlig på 70-tallet, enn om en by under beleiring. Bortsett fra den gigantiske røyksøylen lengst syd på øya, og butikkene som alle sammen holdt stengt. Og et fenomen som jeg ellers forbinder mer med suburbia enn med Manhattan – ungdom som står ute på fortauet og tilbyr saft eller isvann til forbipasserende.

Jeg regner med at dette dukket opp som en reaksjon på nyhetenes oppfordringer om å gi drikke til folkemassene som litt tidligere på dagen hadde flyktet fra området rundt World Trade Centre, men når du tar i betraktning at denne øya er temmelig stor, at de fleste butikkene som vanligvis solgte kalde drikker var stengt, og at den eneste måten å ta seg fra A til B var til fots – vel og merke i et land der mange kvier seg for å tilbakelegge uoverkommelige strekninger som noen hundre meter på apostlenes hester, så kan noen og enhver ha hatt behov for litt drikke på veien.

Fra sjømannskjærka gikk vi videre mot FN-bygningen, der stemningen sto mer i tråd med beleiringsfølelsen som ble rapportert på TV. Store lastebiler var plassert på tvers av veiene som barrierer mot alle farligheter som måtte nærme seg, og gatene i nærheten var sperret all den biltrafikken som glimret med sitt fravær gjennom hele byen.

Men igjen, det sterkeste ved opplevelsen var å oppleve New York som spøkelsesby. Til hverdags er avenyene i New York gule, rett og slett fordi så å si alle bilene er drosjer. Nå lå veiene øde, det passerte bare en og annen bil med blålys på taket. Fortauene, der forgjengerne vanligvis svermer som maur, lå folketomme - unntatt de hjørnene der man hadde fri utsikt mot røyksøylen - der sto klynger av mennesker og så på hvordan den verden de kjente forsvant opp i røyk. Bussene, som ellers trafikkerer hver gate og aveny, i New York som i de fleste andre amerikanske storbyer, glimret ved sitt fravær, og nedgangene til New Yorks enorme T-banesystem var stengt med politiets sperrebånd, rett og slett fordi det ikke var noen annen måte å stenge nedgangene, i en by der T-banen pleide å gå døgnet rundt. Selv Internettcafeene holdt stengt.

I timene etter at tårnene raste var det i grunnen bare en type forretninger som holdt åpent: Deli'ene. Men så er det da også verken T-banen eller drosjene som holder liv i denne metropolen 24x7. Det er Deli'ene som egentlig er byens bankende hjerte - men en typisk New York deli kan ikke beskrives, den må oppleves. Men som en smakebit kan du prøve å forestille deg en salatbar med 50 ulike varme retter - uansett hvilken tid på døgnet du stikker innom. Prøv så å forestille deg at du ikke får sjansen til å gå lei av noen av disse rettene, rett og slett fordi du aldri ser de samme rettene igjen…

Vi reiste fra New York før byen ble seg selv igjen, for du kan ikke kalle en by normal når det står en folkemengde utenfor brannstasjonen og hyller de overlevende brannfolkene som vender tilbake til brannstasjonen, overøser dem med blomster, holder taler, og i det hele tatt beter seg som om det var hjemvendte krigshelter, en by der de vanlige budskapene på reklameplakatene er skiftet ut med vaiende amerikanske flagg, og hvor et område på størrelse med Oslo sentrum var avstengt på grunn av oppryddningsarbeider og brannfare flere dager etter terrorangrepet.

Men hvis en skal tro TV-reportasjene, så har vel ikke byen blitt seg selv enda.

EX CATHEDRA #215

(spalten til Johannes H. Berg, styremedlem i Ares, administrator for ARCON)

Vel hjemkommet fra en relativt kjapp Amerikatur har jeg ikke akkurat vært overbelastet med nye spill; faktisk fant jeg såpass lite nytt & spennende i den ene store spillbutikken jeg rakk å dra innom i San Francisco (GameScape) at det stort sett ble til at jeg forsynte meg med noen av de mer interessante, brukte, gamle SPI-spillene deres (bl.a. førsteutgaven av War in the East). Selvsagt var det en rekke nye krigsspill fra de siste ti-tolv årene der, spill jeg ikke hadde – men de er relativt dyre, og jeg rekker jo knapt å spille de gamle jeg har! Sukk – man får ikke akkurat mer fritid med årene…

Ellers var USA omtrent som forventet, og det kunne ikke merkes noen betydelig endring i folks holdninger til omverdenen, til tross for «911 and all that». Nå brukte jeg ikke spesielt mye tid og energi på å diskutere utenrikspolitikk med amerikanere jeg traff – men de jeg kom borti med meninger om terrorisme, krig mot Irak eller George W. & co hadde den vanlige bredden som man etter hvert har vent seg til: Alt fra det som trygt kan kalles "en god del til høyre for Genghis Khan" til delvis svært eksotiske varianter av ekstremt radikal marxisme eller for den saks skyld anarkisme. Derimot var det en del mer kompliserte sikkerhetsprosedyrer på flyplassene, men knapt noe mer synlig væpnet "security" enn før. Man har vel fjernet nasjonalgardistene igjen… Jeg har selv vært på britiske flyplasser som virkelig har sett militariserte ut (med maskingevær og panservogner på plass!) under de verste bombetrusselperiodene på 80-tallet, og San Francisco International (forkortes SFO, interessant nok!) hadde ikke noe slikt preg.

Da jeg skulle dra tilbake, var det imidlertid ganske tydelig at trafikken var en smule mindre enn det terminalbygningen faktisk var ment for. På de seks store "øyene" i avgangshallen som rommet tolv lange innsjekkingsskranker, var bare halvparten i drift. Faktisk virket deler av det digre, nye anlegget nesten øde og tomt. Men selvsagt kan dette også ha noe å gjøre med at vi skulle reise en ettermiddag – før kveldsflyene, og lenge etter "morgenrushet". Det var forøvrig ellers temmelig fullt på flyet tilbake fra SFO til London – men det er jo ikke nødvendigvis noe tegn på annet enn at svært mange avganger er blitt kansellert av flyselskapene i det siste.

Men selv på Heathrow i begge retninger var det lite med køer, og dette er nok et tydeligere symptom på hva som har hendt innenfor verdenslufttrafikken etter den fatale datoen 11. september 2001. La oss håpe at verdensterrorismen ikke klarer å manifestere seg konkret på akkurat denne datoen ett år senere!

Johannes H. Berg

OSLO SPILLFORUM: DATOER H-02

De to neste spilltreffene hjemme hos Johannes H. Berg (Tuengen Allé 10) blir søndagene 29/9 og 3/11, som vanlig med start fra kl. 1500 – men det er ikke så farlig om du kommer senere. Det kan godt hende at det også en av disse gangene blir et ARCON-Gopherparty, men det vil komiteen bestemme senere.. Uansett, DU må gjerne stikke innom: OSF er åpent for alle interesserte som kunne tenke seg å gjøre en innsats for spillhobbyen (eller i det minste å prate om det) og som setter pris på hjemmebakt pizza. Vi er med andre ord **sterkt** interessert i å rekruttere folk til disse treffene. Kontakt Johannes Berg (snakk med ham på Ares, eller ring 92 08 13 65 eller 22 14 41 63) Du kan også sende ham en e-mail på jhberg@fandom.no eller jobmailen johannes.berg@tekniskmuseum.no, dersom du er interessert i å komme!

PHOBOS-visdomsord:

Denne spalten skal reprodusere det ypperste av folkelig eller dannet, leg eller lærd livsvisdom , opparbeidet i forskningens hellige haller, på slagmarken, i hjemmets lune ro eller (kanskje oftest) over en eller annen drikkbar substans i mer sosial sammenheng.

Vanligvis (:hvis de foreligger som «bumper sticker», button-tekst, plakat eller i annet fotokopierbart / scannbart format, vil vi gi en faksimile av nummerets Visdomsord. Ellers risikerer vi bare trykkleifer (`Hei, Svertulf!`) når teksten blir knastet inn av redaksjonens ærede medlemmer…

VISDOM #1

Once you pull the pin from Mr. Grenade, he is no longer your friend.

PHOBOS
Medlemsblad for Ares – forening for simuleringsspill
Gratis til medlemmene!
Redaksjon:
Johannes H. Berg, Herman Ellingsen, Trond Jansen
Bidrag kan også leveres via **Thomas Refsdal** på Blindern
Utkommer hver 2. og 4. onsdag i måneden (unntatt til 4. onsdag i desember)